

KATY BIRCHALLOVÁ

TA

holka

EGMONT
Publishing

Mámě, tátovi, Robertovi a Charlesovi

Tato kniha poprvé vyšla ve Velké Británii v nakladatelství
Egmont UK Limited, The Yellow Building,
1 Nicholas Road, London W11 4AN

Original title: The It Girl
Text copyright © 2015 Katy Birchall
The moral rights of the author have been asserted

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXV jako svou 4538. publikaci
Z anglického originálu přeložila Šárka Dvořáková
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Tisk EUROPRINT a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-3421-1

Zapálila jsem Josii Grahamovou.

A přiznávám, že to ode mě nebylo hezký, ale byla to nehoda a ne tak úplně moje vina. Všichni si myslí, že jsem to udělala schválně. A paní učitelku Ginnwellovou považují za hrdinku.

Podle mě ale jenom přilila olej do ohně. Přitom by všechno vyřešila trocha vody. Josii chytly jen konečky vlasů a hasicí přístroj všechno zbytečně zdramatizoval. Vzhledem k tomu, že jsem ji zapálila, se netvářila zrovna mile a na náladě jí nepřidalo ani to, že byla pak od hlavy k patě pokrytá bílou pěnou. (Vždycky jsem si myslela, že s tou pěnou musí být legrace, ale asi jsem se mýlila. Josie vypadala spíš vyděšeně než pobaveně. A navíc ta pěna zjevně poněkud svědíl.)

I já jsem byla tak trochu v šoku. Nikdy předtím jsem nikoho nezapálila, takže mě celá ta situace mírně překvapila. Je ale pravda, že jako malá jsem položila tátovu peněženku na oheň v krbu, abych viděla, co se stane. Na druhou stranu, kdo nechá peněženku v jedné místnosti

s batoletem? No, můj táta už rozhodně ne. Ale stejně si mě během chladných večerů měří poněkud podezíravě.

Jo, a jednou jsem mu málem podpálila pracovnu. Ale kromě těchhle dvou případů se už NIC jiného nestalo.

A víte co? Josie Grahamová si za to částečně může sama. Zaprvé si neměla podpírat hlavu tak blízko kahanu a zadruhé nemá do školy používat tolik laku na vlasy.

Upřímně řečeno jí tohle závidím, protože na jeho používání nemám čas ani to s ním neumím. Jakmile mě táta dostane z postele, zbývá mi do odchodu do školy maximálně deset minut.

Táta by mi lak na vlasy stejně nikdy nekoupil. Je děsně staromódní, obzvlášť co se týče jeho čtrnáctileté dcery. Pamatuju si, jak jsem po něm jednou v lékárně chtěla, aby mi koupil tužku na oči. Vyprskl smíchy a poslal mě pro Coldrex. Přijde mi to od něj VELICE pokrytecké, protože některé ženy, se kterými randil, měly oči orámované tmavými linkami. Jak by mu bylo, kdybych se jim při vzájemném představování vysmála do obličeje a donesla jim šálek horkého nápoje s citrónovou příchutí?

Hmmm... Mohla bych to zkusit u těch fakt protivných, které si přivede domů.

Rozrušená paní učitelka Ginnwellová mě beze stopy smíchu ve tváři dovedla k paní ředitelce Dukeové a nesouvisle mumlala něco o požáru ve třídě a pyromanských sklonech.

„Promiňte, paní Ginnwellová, ale není vám moc rozumět. Co jste to říkala?“ otázala se paní ředitelka a s ustaraným výrazem ve tváři se zvedla od stolu.

Paní Dukeové ředitelna fakt sluší. Což zní divně, když to řeknu nahlas, ale člověk má pocit, že sem patří. Je tu taky nová, stejně jako já. Obě jsme tu od září, ale jako ředitelka má přeci jen o trochu víc zkušeností. Já jsem v desátém ročníku. A vzhledem ke všemu, co se od začátku školního roku stalo, mám za to, že zatím udělala mnohem lepší dojem než já. Což není žádná výhra, když uvážím, že nechává studenty po škole a nutí je sbírat odpadky za přístřeškem na kola.

Takže ačkoliv v té ředitelně sídlí jen pár měsíců, a já si nejsem tak úplně jistá, jak to tu vypadalo předtím, sedí to k ní. Například tu má všude pořádek. Nutno podotknout, že se obléká velice formálně a elegantně. Vypadá spíš jako podnikatelka, která na vlakovém nádraží šteká do mobilu věty typu „To mi sakra nestačí, Jeffrey“, než jako ředitelka základní školy.

Líbí se mi ty její kalhotové kostýmky. Kdybych někdy pracovala v kanceláři, chtěla bych taky takové nosit a vypadat stejně autoritativně. Tmavé vlasy má vždycky pečlivě sepnuté a je bezchybně nalíčená. Až to nahání hrůzu.

Obzvláště když zapálíte spolužačce vlasy.

„Při hodině chemie... Anna... Anna zapálila... Josii Grahamové vlasy!“ vykoktala paní Ginnwellová.

Tahle učitelka nemá přirozenou autoritu ani nenahání strach. Trochu mi připomíná papouška. Ale ne takového, který sedí na rameni pirátovi. Spíš takového, který vám bez ustání krouží kolem hlavy, vřeští jak pomínutý a nečekaně vás udeří křídlem do tváře.

„Je Josie v pořádku?“ zeptala se paní ředitelka vyděšeně.

Paní Ginnwellová přikývla. Vlnité blondaté vlasy s nádechem do zrzava se jí přilepily na zpocené čelo. „Ano. Ale vlasy má sežehlé a samou pěnu.“

„Aha,“ odvětila paní Dukeová a já bych přísahala, že se na okamžik ušklíbla. Pak na mě pohlédla a nasadila kamennou tvář. „Nikdo jiný zraněn nebyl?“

„Ne.“ Paní Ginnwellová zavrtěla hlavou.

„V tom případě se, Anno, posaď, a ty, Jenny, požádej někoho ve sborovně, aby za tebe odučil zbytek hodiny, a dej si čaj.“

Paní Ginnwellová přikývla a pomalu povolila sevření mé paže. Vrhla na mě drsný pohled, jako kdyby čekala, že jakmile mě pustí, vytáhnu ze skříňky plamenomet a podpálím celou školu. Což je naprosto směšná představa u někoho, kdo v minulém pololetí napsal skvělou slohovou práci o tučnácích. Nikdo, kdo v desátém ročníku vynaloží tolik úsilí a emoční zralosti v kompozici na téma tučnáci, by přece ve volném čase neosnoval zničení celé školy.

Pomalu jsem se posadila do koženého křesla naproti paní ředitelce Dukeové, která právě usedala za stůl. Za paní Ginnwellovou, která si mě stále ještě zlostně měřila, se hlasitě zavřely těžké dřevěné dveře, a následovalo krátké ticho, během něhož si paní ředitelka Dukeová urovnala formuláře, jež vyplňovala předtím, než jsme ji vyrušily.

„Takže, co kdybys mi vysvětlila, co se přesně stalo?“

Zhluboka jsem se nadechla a řekla jí, jak jsme měly s Josii při hodině chemie pracovat ve dvojici, z čehož jsme mimochodem ani jedna neměly zrovna radost. Ale o tomhle jsem se nezmínila.

Předpokládala jsem, že jí dojde, o jak nešťastný nápad šlo. Josie je jedna z nejoblíbenějších holek v našem ročníku. Je to nejlepší kamarádka Včelí královny, Sophie Parkerové, a obě tráví čas s oblíbenými kluky našeho ročníku, Brendanem Dakersem a Jamesem Tyndalem. Josie chodí o víkendu na mejdany, je vždycky perfektně nalíčená a učesaná.

Já si o víkendu čtu komiksy, dívám se s tátou na *Kriminálku Las Vegas* a stěžuju si na život svému labradorskému retrívrovi jménem Pes, což je jediný tvor na téhle planetě, který mi naslouchá. A to jenom tehdy, když držím v ruce kus slaniny.

Takže jsem vynechala tu část příběhu, kdy se Josie zkroušeně podívala na Brendana, se kterým chtěla zjevně

utvořit dvojici, hlasitě si povzdychla a sedla si vedle mě, aniž by mě pozdravila. A když jsem jí řekla „Nazdárek“ v odvážném pokusu odlehčit atmosféru, nevěnovala mi jediný pohled.

Já vážně nevím, proč mě napadl zrovna tenhle pozdrav.

Josie se neobtěžovala zapojit se do pokusu, a tak jsem se do toho pustila sama. Paní Ginnwellová ještě nezačala vysvětlovat, jak pracovat s kahanem, protože si všichni teprve oblékali laboratorní pláště a nasazovali ochranné brýle. Jenže někteří si dávali na čas a Josie si podpírala hlavu rukou, pokukovala po Brendanovi, smála se čemukoliv, co z něj vypadlo, a dramaticky pohazovala hřívou.

A teď přijde okamžik, kdy jsem udělala chybu. Měla jsem počkat, až dostaneme pokyn zapálit kahan, jenže to se nestalo.

Na tomto místě bych se měla zmínit o několika velice důležitých věcech:

1. Nevšimla jsem si, že je nastavený na nejvyšší stupeň.
2. Nenapadlo mě, že jakmile ho zapálím, pohodí Josie svou silně nalakovanou hřívou jeho směrem.
3. Nenapadlo mě, že její vlasy budou tak hořlavé.
4. Nenapadlo mě, že místo toho, aby zůstala stát, začne ječet a pobíhat po třídě, takže bude velice těžké vychrtnout na ni vodu. A já stejně neumím moc dobře mířit, takže jsem byla nakonec celá promočená.

5. Nečekala jsem, že paní Ginnwellová použije tolik pěny, že bude Josie připomínat pudla.

6. Rovněž bych měla poznamenat, že před tímto incidentem jsem ve škole nikdy neměla žádný průšvih.

7. Teda až na ten, když mi bylo šest a Ben Metton mi snědl křupky, takže jsem ho zamkla do skříně.

8. Celá ta událost se zapálenými vlasy mě vyvedla z míry, protože jsem to neudělala schválně, cítím se hrozně a teď se mnou nikdo nebude chtít kamarádit, stejně jako v bývalé škole.

V tu chvíli jsem se rozbrečela.

Paní ředitelka, která na mě vyděšeně hleděla, mi podala kapesník. „No, mám dojem, že šlo o nehodu –“ začala.

„Jasně, že šlo o nehodu!“ přerušila jsem ji kvílivě. „Nikdy bych to neudělala schválně!“

Vtom někdo zaklepal na dveře, a když jsem se otočila, uviděla jsem školní zdravotnici, jak opatrně nakukuje do ředitelny. Paní Dukeová ji pozvala dál a zdravotnice vešla dovnitř s úsměvem na tváři. „Jen jsem vám chtěla oběma říct, že Josie je naprosto v pořádku. Má spálené konečky a bude si je muset nechat zastříhnout, ale kromě toho se jí vůbec nic nestalo.“

„Určitě mě nenávidí,“ pronesla jsem zachmuřeně a hleděla přitom na vlhký, zmačkaný kapesník ve své ruce.

„To zcela jistě ne. Brzy na to zapomene,“ prohlásila zdravotnice žoviálně. „Stejně měla ty vlasy už moc dlouhé a zacuchané, takže jí to ostríhání jedině prospěje.“

„*Děkuji*, Tricio,“ pravila paní Dukeová kousavě. Zdravotnice vesele pokrčila rameny a odešla.

„Tak to bychom měly,“ pokračovala paní ředitelka. „Zjevně šlo o nehodu, ale mohla mít nedozírné následky. Měly jsme štěstí, Anno.“

Přikývla jsem a tvářila se vážně.

„Doufám, že od teď při každém pokusu počkáš na pokyny.“

„Už nikdy žádný pokus dělat nebudu.“

„Doufám, že ano. Chemie je úžasný předmět a já se domnívám, že co se týče bezpečnosti, dostala jsi cennou lekci.“ Přísně se na mě zadívala. „Takže, přestože jsme dospěly k závěru, že nešlo o úmysl, jsem nucena nechat tě celý zbytek pololetí po škole. Alespoň budeš mít čas přemýšlet o tom, jak je důležité být opatrná. Začneš hned zítra. A vzhledem k tomu, že za deset minut končí vyučování, se můžeš vrátit do třídy, vzít si svoje věci a jít domů.“

„Upřímně řečeno bych se tam radši nevracela.“

„Ty nic nepotřebuješ?“

„Mám tam jen penál a učebnice. Stejně mi všechno už pravděpodobně hodili do koše.“

„To určitě ne.“ Paní Dukeová se pousmála. „Všichni